

i dette Tilfælde at gaa ind paa, at Staten til dette Formaalets Fremme netop i Øjeblikket maa yde Halvdelen. Jeg vil derfor tilraade Medlemmerne af dette Ting at stemme for det nævnte Ændringsforslag.

Meyer: Det høje Tings Tid gaar jo ordentligvis til Kl. 4, men jeg skal ikke lægge Beslag paa Tiden saa længe. Jeg ønsker kun, inden denne Sag forlader Folketinget, at faa Lejlighed til at knytte nogle Bemærkninger til selve Spørgsmaalet om Hjælp i Anledning af ekstraordinær Arbejdsløshed. Og jeg vil da gerne straks sige, at det for saa vidt glæder mig, at man er kommen bort fra den tidligere Sorgløshed, der synes at have præget Stemningen hos Flertallet i dette Ting, naar der var Tale om Arbejdsløshed og andre dermed forbundne Ting, som havde en hærgende Virkning indenfor Arbejdernes Kredse.

Nu sagde det ærede Medlem for Københavns 4de Valgkreds (Birck) ganske vist, at han ikke kunde tillægge disse Lovforslag nogen Værdi, fordi der her var Tale om Almisse. Men man kan jo ikke nøjes med at give Anvisning paa Fremtiden, naar der er Tale om Mennesker, som virkelig trænge til Hjælp, og det forekommer mig at være en ganske naturlig Ting, at man, ganske bortset fra, om det er Almisse eller ikke, søger at skaffe de Mennesker, som lide Nød, Hjælp. Dette er en human Foranstaltning, ja, det er ogsaa en kristelig Foranstaltning. Det er alt, hvad der kan fordres, naar man ved, at Mennesker ere i Nød og ingen som helst Steder have at henvende sig uden netop til de offentlige Myndigheder. Jeg vil navnlig ogsaa sige, at det forekommer mig ikke, at det kan være i nogen Grad nedtrykkende, vanærende eller ubehageligt for de paagældende at modtage en saadan Hjælp, da de jo, som min ærede Partifælle, det ærede Medlem for Københavns 8de Valgkreds (Martin Olsen), har anført, selv have ydet ganske overordentlig store Beløb og derigennem vist deres ærlige Villie til selv, saa vidt de evne, at holde Nøden fra Døren. Men for hver Dag, der gaar, er det klart — det ved enhver, som færdes mellem de arbejdsløse, det ved jeg, som repræsenterer en Arbejderkreds med Tusinder af nødlidende Mennesker —, at det bliver vanskeligere og vanskeligere at tilvejebringe en saadan Ordning, at man med nogen Tryghed kan se de nærmeste Dage i Møde; Foraarsmaanederne ere jo de vanskeligste

af alle Maanedere. For hver Dag, der gaar, bliver Situationen i Sandhed mere kritisk; det er navnlig henimod Foraaret, hvor man ikke længere har noget at staa imod med, at man mærker Nødens Tryk, og Sulten, mine Herrer, Sulten har sin Filosofi.

Da der i Tyskland i 1848 forud for Revolutionen var Misvækst, Kriser, Arbejdsløshed, skrev den berømte tyske Digter Heinrich Heine et Vers, som jeg finder Anledning til at citere. Det hedder deri:

„Der gives for sultne Maver og Munde
kun Suppelogik og Mørbradsgrunde;
og Pølsecitater og Bøfstegssaft
har her en overbevisende Kraft“.

(*Alf. Christensen:* Oversat af A.C. Meyer.)
Nej, det er det ikke, men det er et udmærket Vers, og jeg synes, det passer til vore Tider; det har almen Gyldighed under alle Forhold og til alle Tider. Nu forekommer det mig, at det her foreliggende Forslag fra Regeringspartiet i Virkeligheden har den fornødne Suppelogik; den er bristende, denne Suppelogik, det er anført af mit Partis Ordfører, at han ikke tror paa, at det netop vil komme til gode i Øjeblikket, hvad man her søger at give de arbejdsløse, og jeg deler mit Partis ærede Ordførers Mening om denne Sag. Jeg tror, det vilde være nødvendigt, om man havde ladet Tilbudet strække sig i det mindste saa vidt, som foreslaaet af Socialdemokraterne. Deri vilde der have været mere Suppelogik, der er bedre Mørbradsgrunde for dette Forslag. Og saa kunde man jo bagefter gaa i Lag med, hvad det ærede Medlem for Københavns 4de Valgkreds (Birck) ønsker; man kunde give sig til at diskutere, hvordan man bedst dannede Reservefond for Arbejdsløshedskasser, og man kunde paaskynde Statsarbejder, og man kunde give sig til yderligere at undersøge, hvorledes man maaske drejede Vandringer, der tidligere er gaaet fra Landet til Byerne, fra de store Byer ud til Landet.

Et andet Medlem talte ved Sagens sidste Behandling om det udmærkede i, at man saaledes kunde drage Byarbejderne, navnlig Hovedstadens Arbejdere, ud paa Landet. Han pegede paa Hederne og sagde, at man vilde altid her finde Venstrepartiet; Venstre havde altid været rede til at hjælpe Arbejderne til at faa Virksomhed derude paa Hederne med at opdyrke dem eller i alt Fald beplante dem. Denne Sag er gammel nok for Socialdemokraterne, saa meget mere, som jeg har læst,